

Arrest

nr. 83 775 van 27 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Azerisch staatsburger en van Azeri origine te zijn. U baseert uw asielrelaas en vrees op dezelfde feiten en motieven als dewelke zijn aangehaald door uw echtgenoot A. H. (...) (OV 6.643.532). Buiten het feit dat u in het oog werd gehouden en jullie thuis telefoontjes kregen, heeft u geen persoonlijke problemen ervaren.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de feiten en motieven die zijn aangehaald door uw echtgenoot H. A. (...) (OV 6.643.532).

In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen.

De motivering van de beslissing van uw man luidt als volgt :

“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de feiten en motieven die zijn aangehaald door uw schoonbroer R. E. (...) (OV 6.462.250). De door u aangehaalde persoonlijke problemen vloeien voort uit deze feiten. U stelt immers dat u vervolgd werd en opnieuw dreigt vervolgd te worden door M. M. (...) omdat ze op zoek zijn naar E. (...) en omdat u vreest dat ze op u en uw gezin wraak willen nemen (CG,p.3-5). In het kader van de asielaanvraag van uw schoonbroer heb ik op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn verklaringen ongeloofwaardig bleken. Deze beslissing, die zich in het administratieve dossier bevindt, werd op 25 november 2010 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep bij de Raad van State werd op 28 januari 2011 verworpen.

De door u aangebrachte verklaringen en elementen in het kader van uw asielaanvraag zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van de asielaanvraag van uw schoonbroer kunnen wijzigen. U brengt geen elementen of documenten aan die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag of de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. Hierdoor kan ook geen geloof worden gehecht aan het relaas van u (en uw familieleden) aangezien jullie problemen voortvloeien uit het asielaanvraag van uw schoonbroer. In de verklaringen van u en uw familie zijn bovendien een aantal elementen aanwezig die de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees bijkomend ondermijnen.

Zo zijn u, uw echtgenote en uw schoonzus thuis gebleven na de ernstige vervolgingen en bedreigingen van half mei 2010 en nadat jullie beslisten het land te ontvluchten (CG,p.3). Dit gegeven ondermijnt jullie vrees aangezien verwacht kan worden dat wanneer u vreest te worden vervolgd door mensen die constant uw huis in het oog houden en u opbellen (CG,p.3,4 ; CG Nurlana,p.3), jullie elders trachten te verblijven/onder te duiken in afwachting van jullie vlucht. Ook uw zus S. (...) en uw moeder N. (...) bleven na een aantal persoonlijke vervolgingen thuis wonen (CG Samira,p.4). Het feit dat jullie enkel voor boodschappen buiten gingen en het licht uitschakelden (CG,p.3; CG Nurlana,p.3; CG S. (...),p. 4) kan dit niet verschonen aangezien het risico op nieuwe vervolgingen ook dan even groot bleef. De moeder van E. (...) is eveneens tot haar vlucht in april 2011 in haar buitenverblijf blijven wonen nadat ze vanaf 2009 bezoek kreeg van de mensen van M. M. (...) en nadat ze in januari 2011 geweld gebruikten bij hun bezoek (CG Mina,p.3,4). Deze houding van u en uw familie ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees.

Daarnaast wordt vastgesteld dat elk van jullie met reisdocumenten onder eigen naam en zonder enig probleem met het vliegtuig het land is uit gevlucht (CG,p.2; CG vrouw,p.2). Indien M. M. (...) ten allen prijze van jullie de verblijfplaats van uw schoonbroer wilde hebben, jullie constant in het oog hield, en zich op jullie wilde wreken, kan nochtans verwacht worden dat hij, als hoofd van de stedelijke politie van Baku, zou hebben kunnen beletten dat jullie onder jullie naam met het vliegtuig het land uitvluchtten. Jullie verklaren dit gegeven als zou hij niet gedacht hebben dat jullie het land wilden ontvluchten (CG,p.4) en dat God jullie gered heeft (CG vrouw, p.2). Deze verklaringen zijn ontoereikend, aangezien hij toch enorm veel tijd en energie investeerde om jullie te bedreigen en in het oog te houden.

Het is verder niet aannemelijk dat u aan uw schoonvader niet zou hebben gevraagd waarom hij u vertelde dat u gezocht wordt (CG,p.4). U verklaarde dat uw schoonvader u vertelde dat jullie gezocht worden, maar desgevraagd weet u niet hoe hij dat weet. U weet ook niet of er nog mensen zijn langs geweest (CG,p.4). Er kan verwacht worden dat, gezien u regelmatig contact heeft met uw schoonouders (CG,p.2) en gezien zij stelden dat u door mensen van M. M. (...) gezocht wordt, u verder informeert welke concrete feiten aan de basis liggen van deze verklaring van uw schoonvader. Uw schoonzus N. (...) verklaart dat uw schoonouders worden lastig gevallen, maar dat uw schoonvader bang is om aan de telefoon meer te vertellen (CG Nurlana,p.4). Gelet op het persoonlijke belang voor u en de familie is het echter niet geloofwaardig dat jullie niet meer informatie hebben gekregen/bekomen, hetzij via de telefoon, hetzij via andere kanalen. Na studie van jullie dossiers is bovendien vastgesteld dat, in contrast met uw onwetendheid, uw echtgenote wel concrete details kan geven van de feiten die aan de basis liggen van de bewering van uw schoonvader dat jullie gezocht worden. Zo verklaart zij dat de mensen van M. M. (...) haar ouders regelmatig opbellen en bezoeken, waarbij geen geweld wordt gebruikt, maar waarbij telkens gevraagd wordt naar heel de familie, en waarbij haar ouders bedreigd worden (CG vrouw,p.2). Het is niet geloofwaardig dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn gebracht, of dat u hiernaar niet zou hebben geïnformeerd.

In dezelfde context is het weinig aannemelijk dat u of andere familieleden in Azerbeidzjan niet op de hoogte waren van de problemen van de moeder van E. (...) en dat jullie geen enkel contact opnamen met de moeder of andere familieleden van uw schoonbroer (CG,p.4; CG vrouw,p.4; CG S. (...), p.4; CG M. (...),p.3). Aangezien ze op zoek waren naar E. (...), en aangezien dit voor uw familie ernstige problemen gaf, mag verondersteld worden dat jullie de moeder van E. (...) hierover informeren, en haar ten minste zouden waarschuwen voor de gewelddadige acties van de mensen van M. M. (...) in hun zoektocht naar haar zoon.

Het is verder merkwaardig dat uw zus S. (...) geen melding maakte bij haar asielaanvraag van de ernstige vervolging die ze heeft ondergaan (CG S. (...),p.2; vragenlijst CGVS punt.3.5). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor eventueel enige terughoudendheid omtrent de aard van de feiten, kan weinig begrip worden opgebracht voor het feit dat ze in het geheel niets vertelde over persoonlijke problemen. Integendeel, ze verklaarde zelfs expliciet dat ze niet persoonlijk is aangevallen (vragenlijst CGVS punt.3.5). Hiermee geconfronteerd, verklaart ze dat ze bondig moest zijn (CG S. (...),p.4). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien dit het enige persoonlijke probleem was en aangezien ze wel heeft verklaard dat ze niet persoonlijk werd aangevallen. Volledigheidshalve dient vermeld dat de door uw zus S. (...) aangehaalde psychologische problemen (CG S. (...),p.5) niet in overweging kunnen worden genomen aangezien ze niet geattesteerd werden en er verder geen objectieve aanwijzingen zijn dat eventuele psychologische problemen verband houden met de aangehaalde feiten.

Tot slot moet worden opgemerkt dat door het bewust vernietigen van het reispaspoort van u, uw echtgenote en uw schoonzus bij uw aankomst in België (CG,p.2; Cg vrouw,p.2; CG N. (...),p.2), u de Commissaris-generaal niet toelaat de exacte omstandigheden van uw vlucht (tijdstip, vervoermiddel, reisroute) te onderzoeken. U verklaarde dat u niet meer terug naar Azerbeidzjan wou (CG,p.2). Dit doet echter vermoeden dat u informatie vervat in deze documenten, die van belang kunnen zijn bij de appreciatie van uw asielaanvraag, bewust wil achterhouden. Dit gegeven ondermijnt bijkomend de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees. Het reispaspoort van uw zus S. (...) en uw moeder is evenmin voorgelegd aan het Commissariaat-generaal. Zij verklaarden dat de passeur deze documenten niet heeft teruggegeven (CG Samira,p.2; CG Nezaket,p.2). Ook deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden. Zij zijn op strikt legale wijze met eigen paspoorten naar België gekomen. Er was dus geen enkele reden waarom zij de documenten zouden moeten afgeven en deze niet zouden hebben teruggekregen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door jullie voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw militair boekje, de geboorteakte van u, uw echtgenote en de kinderen, jullie huwelijksakte, de identiteitskaart van u en uw echtgenote, het rijbewijs van u en uw echtgenote, uw diploma, de geboorteakte van S. (...) en haar kind, de identiteitskaart, scheidingsakte en het diploma van S. (...), de geboorteakte, identiteitskaart en het rijbewijs van N. (...), de geboorteakte en identiteitskaart van N. (...) en de identiteitskaart, de overlijdensakte van haar echtgenoot, het diploma en een medisch attest van Mina betreffen persoonsen andere gegevens die niet ter discussie staan. Uit het medisch attest van Mina en de overlijdensakte van haar echtgenoot kan niet worden afgeleid dat het overlijden en de medische problemen het gevolg zijn van de aangehaalde feiten. Bijgevolg kunnen ze de geloofwaardigheid van jullie relaas niet herstellen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. H.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 83 774 van 27 juni de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. H. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en besluit dat zijn verklaringen "coherent, consistent en geloofwaardig zijn"; indien er toch sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, is verzoeker van mening dat deze tegenstrijdigheden "pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen" en dat "deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg (zullen) zijn"; in zoverre er sprake zou zijn van incoherenties, stelt verzoeker dat deze incoherenties "geenszins de kern van zijn asielrelaas raken"; verzoeker laat ten slotte gelden dat, indien er enige twijfel kon bestaan over zijn geloofwaardigheid, "deze volledig (is) weggeveegd door de verklaringen die door zijn familieleden, in tempore non suspecto, werden afgelegd".

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich voor zijn asielaanvraag baseert op de feiten en motieven die zijn aangehaald door zijn schoonbroer E. R. bij diens asielaanvraag.

De door verzoeker aangehaalde persoonlijke problemen vloeien immers voort uit de problemen die zijn schoonbroer in Azerbeidzjan zou hebben gekend; verzoeker stelt dat hij vervolgd werd en opnieuw

dreigt vervolgd te worden door M. M. omdat deze op zoek is naar E. R. die een buitenechtelijke relatie zou gehad hebben met de echtgenote van M. M. en omdat verzoeker de verblijfplaats van E. R. niet wilde vrijgeven aan de mannen van M. M..

De Raad wijst er op dat, in het kader van de asielaanvraag van verzoekers schoonbroer E.R., de commissaris-generaal op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat zijn asielrelaas pertinent ongelooftwaardig bleek te zijn; het beroep dat hiertegen werd ingediend werd op 25 november 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen; het beroep bij de Raad van State werd op 28 januari 2011 verworpen.

De commissaris-generaal wees er zijn beslissing lastens verzoeker op dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten gebaseerd zijn op de motieven aangebracht door voormelde schoonbroer.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat zijn asielaanvraag verbonden is met de asielaanvraag van voormelde schoonbroer, waardoor de commissaris-generaal volgens de Raad inderdaad terecht kon verwijzen naar de voormelde weigeringsbeslissing ten aanzien van voormelde schoonbroer.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, gezien verzoeker ook geen elementen of documenten aanbrengt die de geloofwaardigheid van het asielrelaas van zijn schoonbroer of de algehele geloofwaardigheid van diens verklaringen kunnen herstellen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten nog bijkomend ondermijnen.

Zo is de commissaris-generaal van oordeel dat het feit dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn schoonzus, N. I. thuis gebleven zijn na de ernstige bedreigingen van half mei 2010, zich tegen hen keert aangezien verwacht kan worden dat wanneer verzoeker en zijn familieleden vrezen te worden vervolgd door personen van wie ze beweren dat die constant zijn huis in het oog houden en hem opbellen, ze zouden getracht hebben om elders onderdak te zoeken of onder te duiken in afwachting van hun vlucht. Ook verzoekers zus S. H. en zijn moeder N. H. bleken na een aantal persoonlijke vervolgingsdaden in hun huis te blijven wonen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing eveneens gesteld dat verzoeker bijzonder weinig interesse aan de dag heeft gelegd in de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, gezien hij niet aan zijn aldaar verblijvende schoonvader heeft gevraagd welke concrete feiten aan de basis liggen van diens verklaring als zou zijn schoonzoon, verzoeker, nog gezocht worden; verzoeker kan immers niet preciseren hoe zijn schoonvader wist dat hij nog gezocht zou worden, noch wist verzoeker of er nog personen voor hem langs zijn geweest, dit terwijl verzoekers echtgenote wel concrete details kan geven van de feiten die aan de basis liggen van de bewering van zijn schoonvader dat zij gezocht worden.

De commissaris-generaal acht het terecht ongelooftwaardig dat verzoeker zich hiernaar niet meer zou hebben geïnformeerd, mochten de door hem aangehaalde feiten op waarheid berusten.

Eveneens merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers zus S. H. bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, geen melding heeft gemaakt van een fysieke aanval op haar integriteit en dat zij, integendeel, expliciet verklaarde dat zij niet persoonlijk is aangevallen, wat niet overeenstemt met haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, wat ook deze verklaringen volgens de Raad inderdaad onbetrouwbaar maakt.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal op het feit dat het bewust vernietigen van de reispaspoorten van verzoeker, zijn echtgenote en zijn schoonzus bij hun aankomst in België het vermoeden doet rijzen dat ze informatie vervat in deze documenten, die van belang kunnen zijn bij de appreciatie van hun asielaanvraag, bewust hebben verbergen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan de Raad verzoeker dan ook niet volgen wanneer die in zijn verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen "coherent, consistent en geloofwaardig zijn", dat eventuele tegenstrijdigheden "pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen", dat "deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg (zullen) zijn", dat eventuele incoherenties "geenszins de kern van zijn asielrelaas raken" en dat, indien er enige twijfel kon bestaan over zijn geloofwaardigheid, "deze volledig (is) weggeveegd door de verklaringen die door zijn familieleden, in tempore non suspecto, werden afgelegd".

De vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, die allen de kern van verzoekers asielrelaas raken, worden door verzoeker niet op concrete wijze weerlegd of ontkracht; verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het op algemene wijze minimaliseren van eventuele tegenstrijdigheden die zouden zijn vastgesteld en van eventuele incoherente verklaringen; verzoeker brengt evenwel geen argumenten aan die in concreto een ander licht werpen op deze pertinente vaststellingen die aldus wel degelijk verzoekers geloofwaardigheid van de door hem aangebrachte vervolgingsfeiten aantasten.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker te vreesen dat zijn gezin het slachtoffer zal worden van ertwraak, wat volgens hem een gekend fenomeen is in Azerbeidzjan. Hij verwijst naar websites en artikel 48/3, §2 van de vreemdelingenwet en besluit dat daden van vervolging onder meer de vorm kunnen aannemen van daden van gender-specifieke aard; hij stelt dat ertmoorden in deze context dienen te worden gekwalificeerd als daden van gender-specifieke aard.

Dienaangaande benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift dat "het behoren tot een bepaalde sociale groep" eveneens van toepassing is door de aard van de vervolgingsdaden en stelt dat de overtreding van een maatschappelijke en religieuze norm, gewettigd door een sociaal en cultureel ruim verspreide praktijk in het land van herkomst, alsook de gevolgen van deze overtreding en het feit dat de overheid zich ervan onthoudt gevolg te geven aan deze klachten, elementen zijn die aangenomen moeten worden als grond voor een vrees tot vervolging op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep; hij verwijst tevens naar zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad wijst er echter op dat een persoon die behoort tot een bepaalde sociale groep, niet automatisch leidt tot het besluit dat deze persoon wordt vervolgd.

Gezien verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig van de hand wordt gewezen, gelet op de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, is het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient dit bijgevolg ook niet nader onderzocht te worden.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat het onmogelijk is klacht neer te leggen bij de politie in zijn land van herkomst; hij verwijst naar een website en besluit dat hij zich niet zal kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteitenland van zijn land van herkomst, wat volgens hem ondersteund wordt door het feit dat heel wat van zijn familieleden hun land van oorsprong verlieten.

Gezien het asielrelaas van verzoeker geen geloofwaardig verdient, is het niet relevant of hij al dan niet aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Verzoeker voert aan dat hem "minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend"; hij verwijst dienaangaande naar artikel 4,5 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat hij coherente verklaringen aflegde en "dat er genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren".

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Waar verzoeker uitweidt over het voordeel van de twijfel, wijst de Raad er op dat het voordeel van de twijfel enkel kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen; dit is in casu evenwel niet het geval.

Bij een ongeloofwaardig asielrelaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 18 november 2011 op het Commissariaat-generaal, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Azerische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE